

Sygnatura akt I C 1111/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Karolina Gruszczyńska

Protokolant: Magdalena Kaliszewska

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o zasądzenie od pozwanego P. K. kwoty 3.245,75 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29.10.2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów sądowych i kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwany zawarł w dniu 9 czerwca 2000 r. z (...) Bank S.A. w G. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której otrzymał określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego niespłacona należność główna stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Pierwotny wierzyciel wezwał pozwanego do zapłaty informując, że brak zapłaty spowoduje przelanie wierzytelności na rzecz (...) S.A., co też nastąpiło umową z dnia 19 grudnia 2005 r. (...) S.A. przelał wierzytelność na rzecz (...) S.A. R.L., który zbył wierzytelność na rzecz strony powodowej. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się należność główna w wysokości 1.020,36 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 2.225,39 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 13 listopada 2012 r. Sąd Rejonowy L. Z. w. L. (1)VI Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy L. Z. w. L. (1)VI Wydział Cywilny uchylił wskazany nakaz zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2005 r. (...) Bank S.A. w G. zawarł z (...) S.A. we W. umowę sprzedaży wierzytelności, szczegółowo opisanych w załączniku nr 1 do umowy.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 19 grudnia 2005 r., k. 28-31

W dniu 8 maja 2012 r. (...) S.A. we W. zawarł z (...) S.a R.L. w Luksemburgu umowę przelewu wierzytelności, szczegółowo opisanych w załączniku nr 1 do umowy.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 8 maja 2012 r., k. 26-27

W dniu 25 maja 2012 r. (...) S.aR.L. w Luksemburgu zawarł ze stroną powodową (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.umowę przelewu wierzytelności, szczegółowo opisanych w załączniku nr 1 do umowy.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 25 maja 2012 r., k. 26-27

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg rachunkowych strony powodowej nr S/911/214/ (...) wierzytelność należna od pozwanego według stanu na dzień 29 października 2012 r. wynosiła 3.245,75 zł.

Dowód:

- wyciąg z ksiąg rachunkowych nr S/911/214/ (...), k. 39

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny (§ 1). W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (§ 2).

Jak stanowi natomiast z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Mając na uwadze przedstawiony przez stronę powodową materiał dowodowy Sąd uznał, iż jej twierdzenia budzą uzasadnione wątpliwości.

Strona powodowa, reprezentowana w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika, na poparcie swojego żądania przedłożyła następujące dokumenty: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 29 października 2012 r., pismo z dnia 27 września 2012 r. oraz umowy przelewu wierzytelności z dnia 8 maja 2012 r., 25 maja 2012 r. i 19 grudnia 2005 r.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że załączony przez stronę powodową wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie ma w niniejszej sprawie mocy dokumentu urzędowego. W wyroku z dnia 11 lipca 2011 r., sygn. akt P 1/10, Trybunał Konstytucyjny uznał bowiem, że przepis art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Co więcej, ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz.U.2013.777) do art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 r. dodano ust. 2, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach Sąd był w stanie ustalić jedynie, że w dniach 8 maja 2012 r., 25 maja 2012 r. i 19 grudnia 2005 r. zawarto umowy przelewu nieokreślonych wierzytelności, jak również, że w dniu 27 września 2012 r. sporządzono wezwanie pozwanej do zapłaty kwoty 3.324,12 zł. Nie wiadomo jednak czy wskazana kwota odpowiada faktycznemu stanowi zadłużenia pozwanego, jeśli takie zadłużenie pozwany posiadał. Nadto strona powodowa nie przedłożyła załączników nr 1 do przedmiotowych umów cesji, w których zgodnie z umowami zawarte były listy wierzytelności będących przedmiotami przelewów. Na marginesie już tylko wskazać należy, że nie przedłożono dowodu nadania pisma z dnia 27 września 2012 r., nie mówiąc o dowodzie jego doręczenia pozwanemu. Tym samym, w ocenie Sądu, strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie istnienia oraz wysokości zadłużenia pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, wobec uzasadnionych wątpliwości co do twierdzeń strony powodowej, orzeczono jak w wyroku.